

РЕШЕНИЕ

№ 1058

гр. Бургас, 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, V ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на десети октомври през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вяра Ив. Камбурова

Членове: Галя В. Белева

Димитър П. Стоянов

при участието на секретаря Тания Н. Михова
като разгледа докладваното от Димитър П. Стоянов Въззивно гражданско
дело № 20222100501443 по описа за 2022 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 - чл. 273 от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба вх. № 28847/11.08.2022 г., подадена от
„МАРС“ ЕООД с ЕИК 102215351, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, ул.
„Трайко Китанчев“ №20, представлявано от управителя Донка Яневаа, чрез процесуалния му
представител адв. Георги Янев от БАК, против Решение №1584 от 20.07.2022 г. по гр.д.
№2420/2022 г. по описа на РС-Бургас.

С посоченото решение е прието за установено, че „МАРС“ ЕООД, ЕИК – 102215351,
не дължи на Община Бургас, ЕИК – 000056814, сумата от 73,40 лева (седемдесет и три лева
и четиридесет стотинки), представляваща част от главница в общ размер от 2924 лева по акт
за установяване на задължение № АУ001356(1)/25.11.2016 г., издаден от главен експерт в
отдел „Контрол и принудително изпълнение“ на Дирекция „Местни приходи от данъци,
такси и реклама“ към Община Бургас, за събирането на която е образувано изпълнително
дело № 20192120400107 по описа на ДСИС при РС – Бургас. РС – Бургас е отхвърлил
предявения от „МАРС“ ЕООД против Община Бургас иск по чл.439, ал.1 от ГПК за
разликата над признатата за недължима сума по акт за установяване на задължение №
АУ001356(1)/25.11.2016 г., издаден от главен експерт в отдел „Контрол и принудително
изпълнение“ на Дирекция „Местни приходи от данъци, такси и реклама“ към Община
Бургас, за събирането на която е образувано изпълнително дело № 20192120400107 по описа
на ДСИС при РС – Бургас, до пълния претендиран размер от 2924 (две хиляди деветстотин
двадесет и четири) лева.

С посоченото решение, Районен съд – Бургас е осъдил „МАРС“ ЕООД, ЕИК –
102215351, да заплати на Община Бургас, ЕИК – 000056814, сумата от 146,23 лева,
представляваща направените по делото разноски, съразмерно на отхвърлената част на

исквата претенция. Община Бургас е осъдена да заплати на „МАРС“ ЕООД сумата от 2,98 лева, представляваща разноси по делото, съразмерно на уважената част от исквата претенция.

С жалбата се твърди, че постановеното решение е незаконосъобразно, като противоречи на материалния и процесуалния закон. Направените от БРС фактически констатации са неверни и голословни. По делото действително било установено, че е издаден акт за установяване на задължение по декларация /АУЗД/ № АУ 001356 /1/25.11.2016 г., който бил връчен за първи път официално на 12.04.2022 г. от ДСИ Колю Кръстев, ведно с всички други документи, които ищцовото дружество е представило пред БРС. В документите ясно се виждало, че процесният АУЗД е влязъл служебно в сила чрез незаконосъобразно, ненадлежно и правилно уведомяване на длъжника.

Твърди се, че дружеството не е уведомено надлежно, не се установило по делото да е връчен актът официално, чрез лично връчване от служител на Община Бургас или по друг законов начин, като съгласно закона уведомяването е задължително, както и от кредитора, така и от съдебния изпълнител, а в случай на неуведомяване се нарушава правото на защита, както и всички права и законни интереси на ответника.

Твърди се, че дружеството е нямало запорирана банкова сметка от Община Бургас или от ЧСИ С. Н.. В случай, че е бил наложен запов, съдебният изпълнител е бил длъжен да връчи покана за доброволно изпълнение на длъжника, ведно със съобщението за наложен запов върху банковата сметка на „МАРС“ ЕООД. На основание чл.507, ал.1 от ГПК длъжникът има право да обжалва действията на съдебния изпълнител относно налагане на запов. В тази връзка са изложени и твърдения, че дружеството не е било уведомявано, че дължи суми по процесния АУЗД, не му е бил връчван документ, нито съобщения за това, както и от съдебния изпълнител, не е имало наложен запов по наличните банкови сметки в Първа инвестиционна банка и Общинска банка.

До момента по издадения АУЗД нямало никакви плащания, нито чрез ЧСИ, нито на каса на Община Бургас. Излагат се доводи, че вземането на Община Бургас е частно и е за периодично плащане, което се погасява с кратка 3-годишна давност. Законът ясно и категорично е определил кои задължения са периодични и как се погасява давността на месечните плащания и то за ползване на услуга. Твърди се, че разрешението за ползване на тротоарно право е временно и е сключено между два равнопоставени субекта, които са изявили писмено своята воля, обективизирана в разрешението за ползване на тротоарна площ. Навежда доводи във връзка с незаконосъобразни действия на Община Бургас при начисляване и определяне на таксата, както и във връзка с нейното погасяване.

Излагат се доводи, че изпълнителното дело е перемирано, като районният съд не е съобразил този факт.

Моли да бъде отменено обжалваното първоинстанционно решение, като исковете бъдат уважени изцяло като бъде прието за установено, че „МАРС“ ЕООД не дължи сумите, които вискателят по процесното изпълнително дело претендира за събиране чрез ДСИ.

Правят се доказателствени искания. Претендират се разноси.

Депозитаната въззивна жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт и отговаря на изискванията на чл.260, ал.1, т.1, т.2, т.4 и т.7 от ГПК и чл.261 от ГПК.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от Община Бургас, ЕИК 000056814, представлявано от юк. Ефтим Марев.

Оспорва изцяло въззивната жалба, като счита последната за неоснователна. Навежда доводи, че давността по отношение на задълженията, установени с АУЗД, е прекъсната с издаване на акта, впоследствие е повторно прекъсната с действията на съдебния изпълнител, извършени в хода на изпълнителното производство. Процедурата по връчване на акта не била предмет на настоящото производство.

Моли подадената въззивна жалба да бъде отхвърлена изцяло като неоснователна, като обжалваното решение на БРС бъде потвърдено. Не се правят доказателствени искания.

Претендират се разноси.

В съдебно заседание процесуалният представител на въззивника, адв. Янев, заявява, че е видно, че всички изпълнителни действия от ЧСИ С. Н. са извършени в петгодишен срок и поради това има основание да иска уважаване на предявения иск. Поддържа тезата за основателност на предявеното възражение за давност.

Въззивната Община Бургас, чрез процесуалния си представител юк. Марев моли за потвърждаване на първоинстанционното решение.

След преценка на събраните по делото доказателства и като обсъди съображенията на страните, Бургаският окръжен съд прие за установено следното:

Производството пред Районен съд – Бургас е образувано по повод на искова молба, предявена от „МАРС“ ЕООД против Община Бургас, с която е предявен иск по чл.439, ал.1 от ГПК, а именно: да бъде прието за установено по делото, че ищецът не дължи на Община Бургас, ЕИК – 000056814, сумата от 2924 лева главница по акт за установяване на задължение № АУ001356(1)/25.11.2016 г., издаден от главен експерт в отдел „Контрол и принудително изпълнение“ на Дирекция „Местни приходи от данъци, такси и реклама“ към Община Бургас, за събирането на която е образувано изпълнително дело № 20192120400107 по описа на ДСИС при РС – Бургас.

Предявеният иск е с правно основание чл.124, ал.1, вр. чл.439 от ГПК. В исковата молба се твърди, че вземането не е публично, а частно такова, за което следва да се приложи 3 – годишната давност, съгласно чл.111 от ЗЗД, като периодично плащане. Сочи, че издаването на акта за установяване на публично задължение и образуването на изпълнително дело през 2017 г. с депозирането на молба от Община Бургас, не прекъсват давността. Твърди се, че по изпълнителното дело, образувано при ЧСИ С. Н. и в течение на пет години не са извършвани абсолютно никакви плащания и след бездействието на Община Бургас е депозирана молба от ищцовото дружество за перемиране на изпълнителното дело. Молбата е удовлетворена и е прекратено на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК.

Ответната Община Бургас е подала отговор, в който оспорва иска. Поддържа, че вземането не е частно, а публично общинско, като излага подробни съображения и доводи в тази насока. Аргументира тезата, че давността не е 3-годишна, а е 5-годишна и е уредена в ДОПК.

По делото са представени следните доказателства:

Представен е акт за установяване на задължение № АУ001356 (1)/25.11.2016 Г., видно от който е установено, че дружеството „МАРС“ ЕООД дължи на Община Бургас на основание чл.56 от ЗУТ и чл.8, ал.1 от Наредбата за преместваемите обекти за търговски и обслужващи дейности и елементи на градското обзавеждане на територията на Община Бургас, както и на основание Тарифа за местните данъци по ЗМДТ по чл.6, ал.1 от ЗМДТ към Наредбата за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на Община Бургас схема за преместваеми обекти, сумата в размер на 2924 лв. Начислени са лихви в размер на 132, 76 лв. /л.11 от първоинстанционното производство/. От представения акт се установява и, че е издадено Разрешение №III зона – 001356/18.04.2016 г. от Протокол №4/07.04.2016 г. Към акта е приложено и съобщение по чл.32 от ДОПК, което е било изпратено по пощата с обратна разписка, като няма данни последното да е получено от дружеството.

Видно е, че тази такса е начислена въз основа на разрешение от Община Бургас за ползване на тротоар, за което е представено и Договор № III зона-001356/18.04.2016 г. /л.13 от първоинстанционното производство/, като правото е било предоставено за периода от 15.04.2016 г. до 15.10.2016 г.

Приложен е констативен протокол от 28.11.2016 г., като последният е съставен от служител на Община Бургас, който удостоверява, че на адрес гр. Бургас, ул. „Трайчо Китанчев“ №20, не е открит представител на дружеството за връчване на издадения акт за установяване на задължение.

Ищецът е приложил съобщение от ДСИС при РС – Бургас, с което длъжникът е

уведомен, че ДСИ присъединява сумите, описани в акт за установяване на задължение № АУ001356(1)/25.11.2016 г. по изпълнително дело № 20192120400107 по описа на ДСИ при БРС, с вискател Община Бургас.

Ищцовото дружество представя постановление за прекратяване на изпълнително дело №20178050400216 с изх.№3281/08.02.2022 г. по описа на ЧСИ С. Н., с което на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК прекратява горепосоченото изпълнително дело.

Ответната Община представя уведомително писмо с изх.№13885/07.06.2022 г., издадено по изпълнително дело №20178050400216 по описа на ЧСИ С. Н., с което уведомява за предприетите изпълнителни действия по делото, а именно: образуване на изпълнителното дело на 07.02.2017 г.; налагане на запори на банкови сметки и изготвяне на покана за доброволно изпълнение на 22.03.2017 г.; наложен запов на банкова сметка на 30.05.2019 г., изготвено постановление за прекратяване на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК на изпълнителното производство на 08.02.2022 г.

Представено е и писмо с изх.№11-00-1064/17.03.2022 г. до ДСИ при БРС, с което Община Бургас заявява желанието си да се присъедини към изпълнително дело №107/2019 г., образувано срещу „Марс“ ЕООД на публични общински вземания, установени с акт за задължения по декларация № 001356(1)/25.11.2016 г. Приложена е справка за вида и размера на задълженията, издадена от Община Бургас.

Представено е и писмо с изх.№11-00-302/25.01.2017 г. до ЧСИ С. Н., с което Община Бургас възлага на съдебния изпълнител да образува изпълнително дело срещу „Марс“ ЕООД на публични общински вземания, установени с акт за задължения по декларация № 001356(1)/25.11.2016 г.

По делото е приложено заверен препис на изпълнително дело №20178050400216/2017 г. по описа на ЧСИ С. Н.. В кориците на представеното изпълнително дело се съдържат следните доказателства:

Приложено е възлагателно писмо от Община Бургас до ЧСИ С. Н., с вх. №1775/07.02.2017 г. за възлагане на съдебния изпълнител да образува изпълнително производство за процесните вземания, обективирани в акта за установяване на задължения, на основание чл.4, ал.2 от ЗМДТ и чл.2, ал.2 и 3 от ЗМСИ. Приложена е справка за задълженията, издадена от Община Бургас, както и Договор №Пзона-001356/18.04.2016 г., както и акт за задължения по декларация № 001356(1)/25.11.2016 г., ведно с констативен протокол №015685 от 06.12.2016 г. и констативен протокол №015537 от 28.11.2016 г. за уведомяване на дружеството за издадения акт.

По изпълнителното дело е приложена покана за доброволно изпълнение с изх. №6167/22.03.2017 г., адресирана до длъжника „МАРС“ ЕООД, с която дружеството е уведомявано и за наложен запов на банкови сметки, както и на МПС. По изпълнителното дело няма данни поканата за доброволно изпълнение да е връчена. В тази връзка е приложено уведомление, от което е видно, че е залепено уведомление на адреса на дружеството на 11.04.2017 г., като връчителят на съдебния изпълнител е констатирал, че адресът е посетен на посочената дата, но не е установена табела на дружеството, не е намерено помещение, в което да се извършва търговска дейност от дружеството, както и административен офис и служител на дружеството. Приложен е и протокол от връчителя на съдебния изпълнител, в който е удостоверено, че на 11.04.2017 г. е проведен телефонен разговор със собственика на дружеството Г. Я., в който последният е бил уведомен за съдържанието на поканата за доброволно изпълнение и размера на дълга. Представено е и искане от Г. Я., входирано по процесното изпълнително дело от 26.04.2017 г. и 27.04.2017 г.

Приложени са заповрни съобщения за налагане на запов на банкови сметки до „Юробанк България“ АД, заповрно съобщение с изх.№6162/22.03.2017 г. за налагане на запов на банкови сметки на длъжника „Марс“ ЕООД до „Общинска Банка“ АД, както и обратна разписка, видно от която същото е получено от служител на банката на 10.05.2017 г.; заповрно съобщение с изх.№6164/22.03.2017 г. за налагане на запов на банкови сметки на длъжника „Марс“ ЕООД до „Първа инвестиционна банка“ АД, както и обратна разписка, видно от която същото е получено от служител на банката на 09.05.2017 г.; заповрно съобщение с изх.№6163/22.03.2017 г. за налагане на запов на банкови сметки на длъжника

„Марс“ ЕООД до „Райфайзенбанк България“ ЕАД, както и обратна разписка, видно от която същото е получено от служител на банката на 09.05.2017 г.; запорно съобщение с изх. №6166/22.03.2017 г. за налагане на запор на мпс, собственост на длъжника „Марс“ ЕООД до ОДП Бургас – Пътна полиция, както и обратна разписка, видно от която същото е получено от ОДП Бургас – Пътна полиция на 19.04.2017 г.;

Представено е уведомление от „Общинска банка“ АД до ЧСИ С. Н., с което банка уведомява съдебния изпълнител, че в отговор на изпратеното запорно съобщение е наложен запор по разплащателна сметка, водена на името на дружеството „МАРС“ ЕООД към 10.05.2017 г. Уведомления са изпратени и получени по изпълнителното дело за приложени и наложени запори на банкови сметки на дружеството и от „Райфайзенбанк България“ ЕАД и „Първа инвестиционна банка“ АД.

На 30.05.2019 г. е изпратено запорно съобщение с изх. №12763/30.05.2019 г. за налагане на запор на банкови сметки на длъжника „Марс“ ЕООД до „Юробанк България“ АД, както и обратна разписка, видно от която същото е получено от служител на банката на 04.06.2019 г. Представено е уведомление от „Юробанк България“ АД до ЧСИ С. Н., с което банка уведомява съдебния изпълнител, че в отговор на изпратеното запорно съобщение е наложен запор.

Постъпило е съобщение от вискателя Община Бургас, с което последната уведомява ЧСИ С. Н. за постъпили плащания от 03.05.2017 г. по сумите, за които се води и процесното изпълнително дело. Към последното са представени и платежни нареждания, включително за заплащане на част от сумата, дължима за главница в размер на 73, 40 лв.

На 31.01.2022 г. е входирано заявление от длъжника „Марс“ ЕООД, с което се иска прекратяване на образуваното изпълнително дело на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, поради настъпила перемпция по процесното изпълнително дело.

Съдържа се и постановление за прекратяване на изпълнителното производство на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК от 08.02.2022 г., като в тази връзка са налични съобщения за вдигане на наложените запори на банкови сметки до горепосочените банки.

В съответствие с правомощията си по чл.269 ГПК въззивната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, поради което следва да разгледа спора по същество, в рамките на заявените оплаквания във въззивната жалба.

С искът по чл. 439 от ГПК длъжникът в изпълнително производство може да оспори изпълнението, като поиска установяване несъществуване на задължението му, основавайки се на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Съдът намира изводите на първоинстанционния съд и цитираната от последния съдебна практика, че е допустим така предявения иск по чл. 439 от ГПК, когато принудителното изпълнение на публичното общинско вземане е възложено за събиране на съдебен изпълнител по реда на ГПК, съобразно предвиденото в чл. 4, ал. 2 от ЗМДТ, за правилни и законосъобразни. Този иск за установяване недължимостта на вземане, следва да е основан на факти, настъпили след приключване на производството по ДОПК, тъй като за оспорване на дължимостта на процесните общински вземания има специален ред, по който е следвало да се реализира защитата му - ДОПК и АПК. Именно прилагайки закона и съобразявайки съдебната практика по приложение на чл. 439 от ГПК следва да се приеме, че в производството могат да се разгледат единствено възражения по отношение на погасяване на правото на принудително изпълнение след влизане в сила на акта за установяване на публичното задължение. (пр. Определение № 494 от 20.12.2017 г. по ч. гр. д. № 4728/2017 г. на ВКС).

Отрицателният установителен иск по чл. 439, ал.1 ГПК е предвиден като средство за защита на длъжника по всящ изпълнителен процес чрез оспорване на вземането, основанието на който иск са новонастъпили факти, водещи до унищожаване или погасяване възникналото право или отговорността на длъжника за претендираното от кредитора-вискател право. В доказателствена тежест на ответника по така предявения отрицателен установителен иск е да установи, че вискателят е предприел действия, водещи до спиране и прекъсване на законоустановения давностен срок за процесните вземания. Именно предвид

така очертания предмет на настоящото производство, не следва да се разглеждат възраженията на въззивника, отнасящи се до неговото уведомяване за образуването изпълнително производство, тъй като са ирелевантни до твърденията за погасяване на вземането на Община Бургас, което има и може да има единствено материалноправен характер. Твърденията за нарушения на процесуалните правила евентуално биха довели до ангажиране на отговорността на съдебния изпълнител по реда на чл.441 от ГПК или до неговата дисциплинарна отговорност по реда на ЗЧСИ, но не могат да обусловят изхода по настоящото производство.

По същите съображения не могат да обусловят основателността на иска и възраженията за неспазване на процедурата по издаване на процесния акт за установяване на задължение № АУ001356(1)/25.11.2016 г., издаден от главен експерт в отдел „Контрол и принудително изпълнение“ на Дирекция „Местни приходи от данъци, такси и реклама“ към Община Бургас, както и за неговата незаконосъобразност, тъй като такива пороци е следвало да бъдат релевирани в производството по издаване на акта по реда на ДОПК и евентуално неговото оспорване по реда на посочения кодекс и АПК. Съобразно разясненията, дадени от настоящия състав по – горе, искът по чл.439 от ГПК следва да се основава единствено на факти и обстоятелства, настъпили след влизане в сила на процесния акт.

Основен спорен въпрос в настоящото производство е дали вземането е погасено, поради настъпила погасителна давност, както и за нейния вид – дали е общата 5-годишна давност или следва да се приложи давността по чл.111 от ЗЗД /3-годишна давност/. Спорен е и въпросът дали вземанията, за които е издаден акт за установяване на задължение № АУ001356(1)/25.11.2016 г., са публични или частни, респективно дали е приложима давността, уредена в ДОПК.

По отношение на правната характеристика на процесното вземане, обективизирано в акт за установяване на задължение № АУ001356(1)/25.11.2016 г., следва да се отбележи, че съгласно разпоредбата на чл.162, ал.2, т.3 ДОПК общинските вземания за такси, установени със закон, и лихвите за тези вземания са публични държавни вземания. Видно е, че начисленото с акта вземане представлява „такса за ползване на тротоари, площадки, улични платна и др. терени за търговска дейност, вкл. за разполагане на маси, столове, витрини, сергии, палатни и др. подобни“. По същността си тази такса е уредена в чл.6, ал.1, б. от ЗМДТ, съгласно която разпоредба общините събират местни такси за ползване на пазари, тържища, панаири, тротоари, площи и улични платна. Конкретната законова уредба за посочените такси се съдържа в чл.72-80 от ЗМДТ, а на ниво подзаконов нормативен акт - в Наредбата за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на Община Бургас / Приета с решение на Общински съвет - Бургас, по т.2, Протокол № 21/ 20.12.2016 г./ . Видно от изложеното е, че основанийето за събирането на такава такса от общината произтича от Закона за местните данъци и такси, поради което това вземане попада в дефиницията на чл.162, ал.2 от ДОПК и има характеристиките на публично такова.

Съгласно чл.171, ал.1 ДОПК публичните общински вземания се погасяват с изтичане на петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината през която е следвало да се плати публичното задължение. С оглед на това публичното задължение за таксата за ползване на тротоари, която е била за периода 15.04.2016 г. - 15.10.2016 г., е следвало да бъде заплатена месечно, съгласно чл.79, ал.2 от ЗМДТ и чл.20, ал.6 от Наредбата за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги. Следователно, давността започва да тече от 01 януари на 2017 г. В случая акта е издаден на 25.11.2016 г., но по силата на изричната норма на ДОПК давността започва да тече не от датата на издаване на акта, а от 1 януари на следващата година. Петгодишният давностен срок изтича на 01.01.2022 г. в случай, че не е бил спиран или прекъсван. Основанията за прекъсване на давностния срок са уредени в чл.172, ал.2 от ДОПК, а последиците от това

прекъсване – в ал.3 на същата разпоредба. Така давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността започва да тече нова давност. По изложените съображения и предвид твърденията, изложени от страните, подлежи на изследване въпросът дали е било налице прекъсване на погасителната давност, тоест предприемани ли са действия по принудително изпълнение за процесното вземане.

Съгласно възприетото в ТР № 2/2015 г по т. д. № 2/2013 г на ОСГТК на ВКС становище, че прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. От момента на прекъсване на давността, тоест с предприемане на последното изпълнително действие, започва да тече нова давност /като положението е аналогично, независимо от това дали се прилага ЗЗД или ДОПК/.

В случая от доказателствата по делото е видно, че възражението на въззивника, че по изпълнителното дело, образувано при ЧСИ С. Н., не са били предприемани каквито и да било действия по принудително изпълнение, поради което давността е прекъсната, е неоснователно. Видно е, че съдебният изпълнител е запорил банкови сметки на длъжника, като запорните съобщения са изпратени на 22.03.2017 г., като са получени от банките, в които длъжникът е имал сметки, на 9 и 10 май 2017 г. По отношение на действието на запора на банкови сметки следва да се посочи, че запорът върху вземанията по разплащателна банкова сметка се счита наложен и има действие от деня, в който е връчено изпратеното от съдебния изпълнител запорно съобщение на банката, като няма значение дали по банковите сметки има наличности, а те имат значение към последиците от наложения запор /Така Решение № 4/16.06.2017 г. на ВКС по търг. дело № 3129/2015 г., ТК/. Тоест, считано от датата на налагане на запора давността следва да се счита за прекъсната, при което е започнала да тече нова давност. Установено е и, че на 30.05.2019 г. е изпратено запорно съобщение с изх.№12763/30.05.2019 г. за налагане на запор на банкови сметки на длъжника „Марс“ ЕООД до „Юробанк България“ АД, като видно от приложената обратна разписка, същото е получено от служител на банката на 04.06.2019 г. Тоест последното прекъсване на погасителната давност, за което има данни по делото, е от 04.06.2019 г., от която дата е започнал да тече нов петгодишен давностен срок, който изчита на 04.06.2024 г., тоест към настоящия момент вземането не е погасено по давност, а възраженията в тази насока са неоснователни. Следва да се отбележи, че не е изтекъл и десетгодишния давностен срок по чл.171, ал.2 от ДОПК.

По отношение на доводите за настъпила перемпция следва да се отбележи следното:

Когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, основанието за прекратяване на изпълнителното дело по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК е настъпило по силата на закона, вследствие на което съдебният изпълнител служебно вдига наложените запови и възбрани, а всички други предприети изпълнителни действия за принудително събиране на паричното притезание се обезсилват по право с изключение на тези по приключените изпълнителни способи, от които трети лица

са придобили права (напр. купувачите от публичната продажба) и на редовността на плащанията, извършени от трети задължени лица. Служебното задължение на съдебния изпълнител и обезсилването на предприетите изпълнителни действия, като законни последици на перемпцията, не се съотнасят към основанието по чл. 116, б. "в" ЗЗД. Фактическият му състав е осъществен. Погасителната давност е прекъсната и не зависи от по-късно настъпилата перемпция. Перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи юридически факти могат да имат значение както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са различни правни институти с различни правни последици. Изтеклата погасителна давност изключва правото на принудително изпълнение, въпреки че кредиторът се е снабдил с изпълнително основание (пред съдебния изпълнител обаче длъжникът не може да се позове на нея и съдебния изпълнител не може да я зачете, освен при влязло в сила решение за уважаването на иска по чл. 439 ГПК). Перемпцията не изключва правото на принудително изпълнение. Обратно, и след настъпването ѝ правото на принудително изпълнение може да съществува, но въпреки това чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК задължава съдебният изпълнител да я зачете. /Така Решение № 3 от 4.02.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1722/2021 г., IV г. о., ГК ; Решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. на ВКС, IV-то ГО и др./.

Като е стигнал до същия извод, първоинстанционния съд е постановил правилно решение.

Във въззивната жалба е посочено, че първоинстанционното решение се обжалва в цялост. В частта, с която районният съд е приел за установено, че „МАРС“ ЕООД не дължи на Община Бургас, сумата от 73,40 лева, представляваща част от главница в общ размер от 2924 лева по акт за установяване на задължение № АУ001356(1)/25.11.2016, за събирането на която е образувано изпълнително дело № 20192120400107 по описа на ДСИС при РС – Бургас, въззивникът няма правен интерес да обжалва първоинстанционното решение, поради което в тази част жалбата следва да се остави без разглеждане, а производството по делото - да се прекрати.

В останалите части, решението на районния съд следва да бъде потвърдено.

При този изход на делото и направените от двете страни искания за разноси, на въззивника такива не му се следват, предвид неоснователността на въззивната жалба. Въззиваемата страна има право на разноси, направила е искане в този смисъл своевременно. Съдът на основание чл.78, ал.8 от ГПК определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв, които следва да се възложат в тежест на въззивника.

Мотивиран от изложеното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ въззивна жалба вх. № 28847/11.08.2022 г., подадена от „МАРС“ ЕООД с ЕИК 102215351, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, ул. „Трайко Китанчев“ №20, представлявано от управителя Донка Янева, чрез процесуалния му представител адв. Г. Янев от БАК, срещу Решение №1584 от 20.07.2022 г. по гр.д. №2420/2022 г. по описа на РС-Бургас, в частта, с която БРС е приел за установено, че ищеца „МАРС“ ЕООД не дължи на Община Бургас сумата от 73,40 лева, представляваща част от главница в общ размер от 2924 лева по акт за установяване на задължение № АУ001356(1)/25.11.2016 г., за събирането на която е образувано изпълнително дело № 20192120400107 по описа на ДСИС при РС – Бургас, и **ПРЕКРАТЯВА** производството по в. гр. д. № 1443/2022 г. по описа на БОС в тази част.

ПОТВЪРЖДАВА Решение №1584 от 20.07.2022 г. по гр.д. №2420/2022 г. по описа на РС-Бургас.

ОСЪЖДА „МАРС“ ЕООД с ЕИК 102215351, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, ул. „Трайко Китанчев“ №20, представлявано от управителя Донка Я.а, да заплати

на Община Бургас, ЕИК – 000056814, сумата от 150 /сто и петдесет/ лв., представляваща разноси по делото.

Решението на основание чл.280, ал.3 от ГПК е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____